

Bir Şey Öğretti, O Da Bana Yetti

Hikmet ehli zatlar buyuruyor ki:

Allahü teâlânın bir kuluna en büyük nimeti, İmam-ı Rabbani hazretleri gibi mübarek bir rehberi, sevgili bir dostunu ona tanıtmasıdır. İmanımızı, ihlâsımızı, her şeyi onlara borçluyuz. Her şeyin hakkı ödenebilirse de, böyle hocanın hakkı ödenmez. Çünkü Peygamber efendimiz, **(Ümmeti arasında peygamber neyse, talebesi arasında hoca odur)** buyuruyor. Bu büyük zatlara teşekkür etmek, onların söylediklerine kıymet verip onları severek yollarında gitmekle olur.

Merhum hocamız, herkese mübarek hocası Seyyid Abdülhakîm Arvâsî hazretlerinden bahsederdi. Bir gün ihtiyar bir akrabası, (Sen hep hocam hocam dersin. Nasıl bir zattır? Ne öğretti sana?) diye sorar. Buna verilecek cevap kaç seneye sığar? Merhum hocamız, **(Efendim, benim hocam, bana bir şey öğretti, o da bana yetti)** buyurur. (O bir şey nedir acaba?) diye sorunca, **(Bu sevilir, bu sevilmez. Bu iyi, bu kötü, bunu öğretti)** buyurur. Çünkü en önemli ve en zor iş budur. Allah korusun, bir kötüye iyi diye sarılan, Cehenneme gider.

Dünyada en zor iş, hakkı bâtıdan ayırmaktır. Bu, ilimle ve akılla olmaz. Mutlaka bilen birinin bildirmesi lazımdır. Silsile-i aliyye büyükleri, hakkı hak, bâtılı bâtıl olarak bilirler. Çünkü her birine, kendi hocası, işin doğrusunu bildirmiştir. İşte her büyüğün hususiyeti, hep hocasından nakletmesidir. Hocası da, kendi hocasından nakletmiştir. Silsile bu şekilde hazret-i Ebu Bekir'e ve oradan da, Resulullah efendimize kadar gider. O da dinin sahibidir.

Kıymetli insanın değerini kıymetli olan anlar. Büyükler ne kazanmışsa, hocalarına olan edeb ve saygıdan kazanmıştır. Mesela hocaları dua ederken, ayrıca dua etmezler, sadece onların ettiği duaya, **(Âmin)** derlerdi. Hocalarının yanında kendilerini hep çocuk olarak görürlerdi.

Bir gün bir talebe hocasıyla birlikte giderken, birden önlerine bir köpek çıkar. Talebe, hemen hocasının arkasına saklanır. Hocası da, bastonuyla köpeği kovar. Talebe, kendi kendine, (Gayri ihtiyarî de olsa, niye böyle yaptım? Benim öne geçip hocamı korumam lazımken, niye yapamadım) diye çok üzülürken, hocası, (İyi ki öyle yaptın, çünkü evlat babasına, talebe hocasına sığınır, onun arkasına saklanır, hiç evlat babanın önüne geçer mi?) der. Talebe çok sevinip rahat eder.

Kaynak: dinimizislam.com